

Mirana Likar Bajželj

Čigav je strah

Med Maastrichtom in Brusljem je danes vreme vseh vrst. Malo dežja, malo meglic, malo sonca ... Ob cesti se vleče sivo jezero, otroci pospravljajo drobne lupine svojih majcenih jadrnic iz vode, oblečeni so za dež, v neopren in majčkene oranžne jopiče. Že dolgo nisem mislila na otroške reševalne jopiče. V vsakem tiči steklenička s plinom, pokrita s topno tableto, ki v stiku z vodo razpade. Plin napolni jopič. Predvsem ovratnik. Otrok plava. Tudi na visokih valovih. V nekem drugem življenju sem spraševala, a imamo jopiče? A si jih dal testirati? Misliš, da bi bilo dobro, da jima nadenem jopiče in ju privežem? Malo naprej se pasejo lisaste morda nizozemske morda belgijske krave, na krožnih križiščih se najina navigacija izgublja in naju pošilja na športno in vojaško letališče, midva pa morava na potniškega, kjer pristajajo in od koder vzletajo nizkocevniki. Nič ne govoriva, v avtu je z nama pet ton molka, kljub temu da Džoni Štulić poje: *Nije važno odakle sam, sve dok znadeš kuda putujem, deralo me sedam mora, gorka kora ljute nevolje, to što brodi ne mogu da prevale, čovjek umije, meni se dušo od tebe ne rastaje ...* Hvalabogu za Džonija, Džoni ve, kakšen mora biti glas, da pomaga ...

Nedelja okrog poldneva je in ob nedeljah se stvari rade zataknejo, na cestah ali v srcih. Nedelje rade pokažejo, kje in kako se bo začel ponedeljek. Vsako nedeljo sem se vračala od babice in dedka k mami. Vse otroštvo. Vsako nedeljo me je bilo divje strah. Gledala sem luči v hišah ob cesti in mislila, da v vseh hišah živijo srečnejši ljudje od mene. Mislila sem tudi na dedkovo in babičino hišo in na luč v njej. Potrebovala sem nekaj let in svojega moža, da sem vzljubila nedelje in da mi ni postalo slabo ob pogledu na avtobus. Da sem pozabila. In zdaj je po tridesetih letih nedeljski strah spet tu? Koga išče? Kaj bi rad?

Moj mož malo preklinja dela na cesti, zaradi katerih so nastale kolone, pa še večje bodo, on pa mora biti jutri zjutraj že v tovarni pri Karlstadtu, še

prej pa bi lahko pogledal načrte, da se bo znal pametno zmeniti z inženirji, če bo šlo tako naprej, bo moral poklicati v hotel, da bo prišel pozno ponoči ..., malo pa zaskrbljeno pogleduje proti meni in ga je strah, da se ne bom že spet razjokala, pa oba veva, da je, kar je, in da bo treba zdaj samo najti neki drug ritem najinih korakov, neke nove besede, neke nove poti ...

Veš, a ne da veš? mi reče, ko me spusti pred sivo dolgo letališko stavbo iz avta. Džonijev glas se prelomi ... *naravno da uvijek ne* ..., ko odrinem vrata. Zgrabi me hladen veter. Poljubi me in objame. Vse bo prav, boš videla, že čez nekaj ur boš doma, srečo imava, da je tako zagnana in samostojna, pa saj veš, da je prav, da je šla, saj bo prihajala domov, pa Skype imaš, že zvečer jo lahko pokličeš, da ne boš zdaj jokala tukaj po letališču, misli na to, kakšno srečo imamo vsi, da je bila sprejeta, misli na dvesto prijavljenih in dvanajst sprejetih in na to, da bosta dve leti en dva tri naokoli, ne jokaj, no, že jutri zvečer se vidiva doma, če bo vse normalno, če pa ne, pa pojutrišnjem, ne bom čakal s tabo, kar grem, da bom čim prej čez, v Luksemburgu vse stoji ... Imaš kaj denarja? Na vzemi še malo, moraš imeti gotovino, kaj veš, kaj se lahko zgodi. Gledam za njim, ko se odpelje.

Ne, ne bom jokala, zakaj bi jokala, take gospe ne jokajo, sploh pa ne v letaliških halah, tudi v letaliških straniščih ne, še manj pred letališkimi uradniki, tudi ko pred njimi sezuvaajo čevlje ne, ko snamejo uro in odložijo telefon v plastično kad še sploh ne, tudi ko položijo svojo torbico na tekoči trak in se na rentgenu lepo vidi, da je v torbici knjiga za vsak slučaj, Pascal Bruckner, *Nenehna vzhičenost, Esej o prisilni sreči*, ne jokajo, kdo bi jokal s tako knjigo v torbici, pravzaprav s tako knjigo v tako lepi torbici, ne ne, ne bom jokala ... brez skrbi, ne bom jokala! Zakaj bi jokala, če je šla hči od doma in je jasno, da bo od doma ostala, ker sanja o čisto drugačnih svetovih, kot je tisti doma ... Imena teh svetov izgovarjava samo na skrivaj in zaupno, da ne bi glasna beseda česa pokvarila, da bi si pustili prostor za umik, če se ne izkrcava na pravem mestu, da bi iz tistega, kar je ostalo okoli tihih besed, zgradili splav za povratek. Moj mož je prejle rekel, dve leti, pa bo doma, jaz pa vem, zaradi tega, kar si šepetaje pripovedujeva, da ne bo tako.

In ja, mislila bom na dvanajst sprejetih in na sto osemnosemdeset zavrženih z vsega sveta, ki bi hoteli kot moja hči študirati tam, kjer bo ona študirala od jutri naprej, pa tudi na tiste bom mislila, ki svojih otrok ne morejo poslati na študij v tujino, pa na tiste, ki se še vedno bojijo nedelj in jim je slabo ob pogledu na avtobus. Na te in na to bom mislila, medtem ko gledam svetlolaso Poljakinjo in njeno še bolj svetlolaso malo deklico v rožnati oblekici, medtem ko se mama pogovarja z uradnikom, si

ta mala glanca lakaste čevlje ob belih nogavičkah, kitko ima do pasu, pa modre oči, točno na take stvari je treba misliti, na zavrnjene in nesrečne, ko gledaš drobno dlan v mamini beli pegasti dlani, točno na take stvari.

Če bi pomislila na sliko, ki jo nosim s sabo zadnje dni, bi lahko kar bosa počepnila k tej mali punčki, tu sredi prostora za pregled potnikov in ročne prtljage, in ji začela govoriti kakšne sentimentalnosti, pa njeni mami bi lahko naročila, naj nikar še dolgo ne izpusti njene dlani, mogoče bi tudi vprašala, ali jo lahko malo potežkam, malo stisnem k sebi, takoj bi prišlo do kakšnih neumnosti in takoj bi bili vsi zmedeni, ne moreš pa biti zmeden, ker je treba najti objavo leta in vrata, skozi katera se bo šlo na letalo ...

In se vrnem k sliki, ki ji ne morem pobegniti, na njej pa je moja hči, ki se na težkem novem črnem bleščečem holandskem kolesu, ki smo ga ravnokar kupili, vsa srečna in mokra vozi proti hišici, ki smo jo ravnokar najeli. V dežju se pelje po kolesarski stezi popolnoma tujega mesta popolnoma sama, mimo naju, midva, njena starša, jo gledava skozi šipo, po kateri polzijo kapljice, semafor pomežikne zeleno in avto spelje, in ne, ni več najina ... To je neka popolnoma nova mlada ženska, ki bo od zdaj naprej živela z neko Kitajko, z neko Nemko in z neko Francozinjo, potem bo živela z nekimi še bolj tujimi ljudmi, kaj vemo katerimi in kakšnimi ljudmi, za katere sploh še ne vemo, da obstajajo, in jih za razliko od Kitajke, Francozinje in Nemke v naših življenjih sploh še ni, in ki ne bo nikoli več prišla živet domov.

Ta mlada ženska mi reče, ko se čez čas dobiva v njeni novi kuhinji, ja kaj pa je z očijem, zunaj na dežju rije po prtljažniku in nekaj išče, je rekel, naj grem kar noter. Naj ji povem, da rije po prtljažniku zato, da bi pred nama skril svoje žalostne oči, da bi preusmeril pozornost, da bo zdaj prinesel v kuhinjo kakšno stvar in rekel na, tole boš potrebovala. To je zdaj razlika med mano in med njo, jaz vem, kaj išče njen oče, ona pa ne. In ko moj mož končno pride za nama, ima v rokah dve buteljki, ena je bela in druga rdeča, na, prav ti bo prišlo na začetku, če boš koga povabila domov, potem pa ti bom poslal še kaj, ji reče, mene pa stisne ob besedah prav ti bo prišlo ... Sekljam paradižnik in mešam solato, ki smo jo prinesli še z našega vrta, odslej si bo reva kuhala sama, si mislim ...

Vem, da je vse normalno, da otroci grede, morajo iti, pa tudi to vem, da bi normalna in samostojna ženska sredi letališča izpustila sliko, ki se razrašča že v film, malo bi pregledala trgovine, povohala kak parfum, pomerila kake čevlje, popila bi pivo in z njim nadomestila Džonija in njegovo božanje, rekla bi si, kakšen privilegij, imeti za ročno prtljago samo torbico z denarnico, ključi, šminko in Brucknerjem, ampak jaz ta

trenutek nisem ne normalna ne samostojna, jaz bi hotela svoj kufer, s točnimi merami in premišljeno natlačen z vsem ne nujno nujnim, ki bi se ga oklenila, moja dlan bi čutila plastiko kot že tolikokrat prej, vlekla bi nekaj za sabo, kovček bi morala spraviti na letalo, držal bi me v stanju pripravljenosti, bila bi odgovorna za svoj kovček, rada pa bi tudi svojo hčer in svoje prejšnje življenje, v katerem so parfumi in čevlji in trenutki z njimi še kaj pomenili, zdaj grem pa samo mimo vseh teh flašk in čevljev, ki so že zdavnaj izgubili vonj po italijanskih čevljarskih delavnicah in novem, mislim edino na to, kakšni čevlji bi bili primerni za na holandsko kolo in mastrichtske granitne kocke, najdem svojo čakalnico, preberem, letalo za Benetke je ob sedmih in za Barcelono ob pol osmih, sedem s hrbtom proti napisom, izvlečem Brucknerja in berem, ne da bi vedela, kaj ... *kajti naše družbe ... uvrščajo v kategorijo patološkega, kar imajo druge kulture za nekaj normalnega ... v kategorijo normalnega pa uvrščajo tisto, kar imajo druge za nekaj izjemnega, se pravi občutek sreče ...*

Vseh vrst ljudje sedajo na plastične stole, vseh vrst misli, besed, zavedanj in strahov me begajo ... Iz najbližje prihodnosti priplavajo besede o posebnih študijskih programih in drugih kontinentih, kamor, mami, grem, kdaj pa bom še videla Afriko, če ne zdaj, pa o odvetniških pisarnah, kjer plačajo pripravnike toliko in toliko, ampak delajo pa dobesedno noč in dan, temu se reče zlati krog, česar jaz ne bi, bi pa delala v tistih, ki se jim reče srebrni krog in ki plačajo toliko in toliko, pa ne delajo ponoči, samo do šestih zvečer, ne, rekli so, da mi ni treba opravljati pravosodnega izpita v Sloveniji, sploh nikoli ni treba nazaj, če nočem, tudi v Angliji ga lahko naredim in plačali bi mi ga, to je ena plus dva, eno leto študija primerov in dve leti pripravništva, ampak saj veš, najprej je še izmenjava v Cape Townu, pa obvezna praksa na mednarodnem sodišču in ja, v nekaterih pisarnah ostanejo vsi pripravniki, v nekaterih pa samo kakšen ... Štejem čas na prste. Mesece? Kakšne mesece! Leta! Preštejem do nikoli. Štejem znova. Preštejem do nikoli več. Ker je to normalno.

Že jutri, pojutrišnjem, mah kaj, že danes sedim v njeni sobi in se sprašujem, kam z vsem skupaj. Na policah so knjige, ki sem ji jih dala prebrati in si jih je potem prisvojila, na komodi njene slike, v velikem okvirju mozaik iz slik njenih prijateljev. Ne vem točno, kaj je v enaindvajsetih predalih njenih omar, ostanki vsega njenega enaindvajsetletnega življenja doma, za vsako leto en predal, zeleni obrušeni kamenčki, ki jih je nabrala na hrvaških in španskih plažah so v steklenem kozarčku zraven porcelanaste ga angelčka in vodne pipe na polici, na stenah visi deset različnih sonc, pa bordura, vsak rožni listek sva pobarvali drugače, ko sva belili sobo, pa seznam z naslovom Useful Linking Words and Phrases For Essays ...

Plošče z meni neznanimi imeni, čakaj, mamica, ti bom jaz pokazala, kaj je to dobra muzika ... Zaenkrat naj ostane vse, kot je. Mogoče ... Brskam po škatli s svinčniki, odprem predal s pisarniškiimi stvarmi, luknjač, spenjač, leseno ravnilo ... Kupila sem ji ga v spomin na tisto leseno ravnilo, ki sem ga pustila pod klopjo v svoji temni vaški šoli in je roka dopoldanskega mulca nanj napisala *ČE GAUŠ SE ANKRA_t PUST_u PUD KLAP_o BOŠ UBI_{GA}*. Po napisu sem vedela, kakšna je bila roka, ki je to napisala, pa kje sem in kam bi rada. Nekam, kjer besede *obenj* ne spremenijo v *ubiga*.

Nekje v daljavi se oglašajo letališki glasovi, ženski glas v različnih jeziki najavlja lete in prihode. Ljudje šumijo kot lastovke, ki se jeseni zbirajo nad našo hišo.

Sprašujem se, ali je kdaj štela tudi moja mama. Kako je štela? Do koliko? Ko sem bila stara toliko, kot je zdaj moja hči, me je nekega dne na kuhinjski mizi pričakal listek: *Če ti je ta streha pretežka in kruh v tej hiši pregrenak, pojdi tja, kjer ti bo lažje. Prejšnji dan sva se sprli zaradi reda. Po našem revnem stanovanju so vsepovsod ležale revije za hišo in vrt, ki ju nikoli ni imela, plošče s ciganskimi pesmimi Olivere Katarine in Lole Novaković, Jednom u gradu ko zna kom, ti češ imati svoj topli dom i prozor s vidicima bez dna i sobe pune dečjeg sna. A ja, ne pitaj, ja ču tada prestati več da budem mlada i ako te sretnem bilo gde neće nam biti kao pre ...* kroji oblek, ki jih nikoli ni sešila, kupi volne za puloverje, ki jih nikoli ni spletla, skladovnice skript, s katerimi ni končala nobene večerne šole, recepti, po katerih ni nikoli ničesar skuhalo, police knjig, ki jih mogoče nikoli ni prebrala do konca ... Kupila je vse, Nobelovce in Sto romanov, Zenit, Zbrana in Izbrana dela ... Bala sem se njenega kaosa. Če ti je ... pretežko, če ti je ... pregrenko, je napisala ... Moja mama se o vsakdanjostih ni prvič izrazila z dramatičnimi besedami, bilo pa je prvič, da sem se ravnala po njih. Odšla sem do nikoli več. Samo enkrat sem še prestopila njen prag: Ko sem kakih petnajst let pozneje iz bolnišnice, v kateri je umrla, prinesla veliko grdo modro vrečo za smeti. Vanjo so mi dali njene obleke.

Temnopolti človek na moji levi bere s spiralo zvezan kup papirja, kakršne dobiš na kongresih. Po naslovih vidim, da njegovo branje govori o človekovih pravicah. Ljudi je veliko, sedijo že po tleh. Govorijo v glavnem špansko. Po zvočniku kličejo neko žensko. Na robu možganov si mislim, na, ta se je pa zataknila nekje v parfumeriji, ta je za razliko od mene še normalna.

Spet malo polistam po Brucknerju, po poglavju, ki govori o obsedenosti z vremenom ... če se nam nič ne zgodi, nas doleti vsaj to, da dežuje, da piha veter, da je sončno ... zgražamo se, ker je poleti vroče in ker pozimi sneži ...

Nikoli nisem prišla nazaj domov, mama me ni nikoli poklicala, mojih otrok sploh ni poznala. Kakih trikrat sva se še srečali na ulici. V vsem preostalem življenju. Bili sva vljudni druga z drugo. Bi lahko katera storila za naju kaj več? Bi katera morala storiti kaj več? Jaz? Ona? Samo enkrat so se mi zatresle noge. Ko sva se zadnjikrat srečali pod arkadami na Slovenski cesti. Vedela sem, da je bolna, ne pa, kako zelo. Tistih oči ne bom nikoli pozabila. Zaradi njih sem hodila v bolnišnico k njeni smrtni postelji, zaradi njih sem napisala tisto pismo, v katerem sem ji povedala, da sem ji vse odpustila in da jo razumem. Da pa naj razume tudi ona mene. Da sva obe hoteli le biti srečni, najine informacije o sreči pa so se temeljno razlikovale. Nič ni rekla o tem, pisma nikoli ni omenila, najbrž tega ni mogla, kakor je jaz nisem mogla vprašati. Samo njen obraz je postal povsem spokojen. Ni več norela od strahu, ni več vpila, enkrat, da bo umrla, spet drugič pa, da se motimo vsi, ki mislimo, da bo. Po pismu je veliko spala. Dajali so ji morfij. Rekla je, da bi rada spoznala mojega sina, ki da je reinkarnacija njenega brata, ki ga je živega nadvse ljubila, da pa ve, da zdaj ni primeren čas. Da ni več primeren čas. Strinjala sem se z njo. Najin čas je potekel. Mojih otrok ni bilo v njem.

Svet pa se je po njeni smrti vseeno spremenil, mesto je bilo drugačno, nisem je več mogla srečati, niti slučajno. Včasih nosim njen prstan z akvamarinom, ki ji ga je dal njen oče, moj dedek, za šestnajsti rojstni dan. Včasih sanjam, da je zasedla vsa moja stanovanja. Po nočnih ulicah se rešujem od vrat do vrat, od okna do okna, za vsakimi vrati je moja mama, za vsakim oknom njen obraz, ne morem vstopiti, ker je zamenjala ključavnice, pravi mi, *pojdi tja, kjer ti bo lažje, tukaj sem jaz, jaz, jaz...* v sanjah sem čisto izgubljena, nikjer doma, med tujci tavam in se tresem od groze.

Čeprav – vsako minuto svojega življenja živim natanko tako, kakor je v tistih njenih knjigah in revijah pisalo, da je treba, končala sem vse njene nedokončane šole, nakupila in prebrala vse knjige, ki jih je imela ona, iskala sem jih po antikvariatih in boljših trgih, bila sem na vseh njenih potovanjih, skuhalo sem vse jedi, ki jih je ona sfižila, oblekla vse obleke, o katerih je govorila, in moji vrtovi bogato rodijo. Večkrat poslušam muziko, ki jo je poslušala ona in se spominjam, kako čudovito je pela, kadar je bila pri volji. Uporabljam njene izbrane besede. Imam vse, kar si je ona le želela. Čutim vse, okušam vse, česar ona ni mogla.

Ljudi okoli mene je vse več in spet kličejo tisto žensko, glas iz zvočnika je že nervozen, v vseh jezikih jo kličejo. Sprašujem se, zakaj hudiča se ne javi, odzove, vse nas moti ta kovinski in slabo razumljivi glas, moj sosed dviga glavo iznad človekovih pravic, jaz pa se z dlanmi oklepam Brucknerja in svojih misli, slediti skušam toku, in čeprav me še vedno

tišči v želodcu, nekako le razumem, čigave sanje živi moja hči in čigav je strah, ki me vklepa, zakaj je prišel in kaj hoče. Jaz nisem moja mama in moja hči ni jaz. Strah ni njun, strah je le moj.

Vendar to ni čisto res. Kolikokrat sem pred hčerko ponovila, kako žal mi je, da nisem nikoli mogla študirati v tujini, kako žal, da tako slabo govorim tuje jezike, kaj vse bi lahko prebrala v izvorniku, kako lepo mora biti živeti v tujih mestih in kako lepo je spoznavati drugačne ljudi ... In kako si želim le še tega, da bi imela dovolj denarja, da bi moja otroka dobila res dobro izobrazbo. In kako sem dosegla vse, kar sem hotela, razen tega, da bi res spoznala življenje kakega velikega evropskega mesta, recimo Londona, Dunaja, Amsterdama ...

Kovinski glas spet vpije, da je to zadnji poziv za gospo ne-razumem-imena na letu za ne-razumem-kraja ... Uboga ženska, si rečem, in ko glas utihne, verjetno so jo le našli. Spet se vrnem k svoji hčeri, gledam jo, kako teče po stopnicah stare univerze, kako se vozi s kolesom in kako večerja z neko Kitajko, z neko Nemko in z neko Francozinjo, na mizi rižota z bučkami in buteljka slovenskega vina ... Ima vse, kar je hotela. In jaz sem ji to pomagala dobiti.

Izgubljena v prividih še malo preberem...*veselje, je rekel Spinoza, je vedeti, da je osovražena stvar usmrčena, govoriti o nevarnosti, ko smo se je rešili...* Potem nekako le pogledam na uro. Moj utrip se poviša. Srce pospešuje. Kaj za boga ...? Panično se obrnem, zdrsimo po obrazih, ustavim se na napisih. In vidim. Napisa za let v Benetke ni več. Samo za Barcelono je še. Ne, ne, ne, ne, ne ... pojejo podplati, ko tečem po dolgih hodnikih in se zaletim v dva možaka, ki se živčno sabljata z velikima telefonskima slušalkama ... zdi se mi, diham vanju, da sem zamudila letalo, še malo bolj diham, na mojih vratih se ni zgodilo nič, ste predstavili let na druga vrata, nisem slišala, nisem videla, nisem, nisem, nisem ... Najbrž zvenim napadalno.

Gospa, pravi starejši in sivolasi uslužbenec, gospa, klicali smo vas, do zadnje minute smo vas klicali, kaj si pa mislite, do zadnje minute! Kje pa ste bili? Ne govorite mi, da niste slišali, vsi smo slišali, kako vi niste slišali? Nisem slišala, sopem vanj, nisem, kaj pa zdaj? Govorim jokavo? Cmerikavo?

Priveleče neke papirje in riše s prsti po njih. Lahko letite v Piso. A je Pisa blizu vaših Benetk? Ob desetih gre letalo. Lahko pa v Rim. A vam bi Rim odgovarjal? Seveda, zamenjati morate karto. Kaj pa Beograd? Ampak Beograd je jutri zjutraj. Odkimavam, ne, ne, ne ... Potem pa vas moram pospremiti iz teh prostorov, me strogo pogleda in gre pred mano skozi vse hodnike, njegov mlajši kolega mi sledi za petami, tak je postopek, kaj

onadva vesta, kaj bo gospa s torbico, ki jima je ravnokar zaupala, da nima nobene druge prtljage ... V kontrolnem prostoru me prestrežejo neke bolj večče roke, ženska je, skoraj objeme me, podpre pa vsekakor, njen pogled je sočuten, vseeno pa izreče le natrenirano frazo, spremljam vas v avlo in tu vas zapuščam, potisne me v to omenjeno avlo, nanjo pada mrak ... Ljudi ni, čistilke drsajo z ogromnimi omeli in porivajo vozičke, tla so vlažna, vrata stranišč na stežaj odprta. Počutim se popolnoma izgubljeno.

Pokličem prijateljico, ki je že pri Trstu, naj se obrne, ker me ne bo. Njen glas je zaskrbljen, pa tudi povišan, nezadovoljen. Grem na okence in vprašam uradnico, kdaj je naslednji let za Benetke. Jecljam. Tudi tresem se. In kje je najbližji hotel. In koliko stane. Proti meni potisne fotokopijo spiska s hoteli. S svinčnikom obkroži naslove najbližjih in cene za eno noč. Na drugem okencu vprašam, koliko stane nova karta. Toliko in toliko, če jo kupite prek računalnika, je pol manj. Uradnik kaže računalnik, ki stoji pred stranišči. Za ta računalnik je treba kupiti dostop. Ampak okence za računalniški dostop je že zaprto. Ne, on mi ne more pomagati. Ne, on mi lahko proda samo karto po ceni, ki je dvakrat višja od tiste po računalniku. Ne, na letališču ni drugih računalnikov. Morda bom lahko kupila karto v hotelu.

Grem ven, da bi poiskala taksi. Le da tudi taksija ni. Nobenega. Sredi letališča za nizkocenovne lete sem čisto sama, samo eno letalo bo še odletelo. Nikjer ni nikogar. Spet se napotim proti okencu, da bi dobila številko taksija. Nedelja zvečer je, luči svetijo nekim srečnejšim od mene, jutri bom še vedno v Belgiji. Ne, jutri ne morem biti v Belgiji. V Belgiji nikogar ne poznam. Tresem se in jecljam in nihče mi ne bo pomagal.

Pokličem edinega človeka na svetu, ki ga lahko vedno pokličem, človeka, za katerega vem, da bo zame naredil čisto vse in ki mi še nikoli ni rekel ne. Pokličem svojega moža. Povem mu, da sem zamudila letalo. Zakolne tako, da mi telefon skoraj pade iz rok. Sem že čez Luksemburg, kolone so grozne, pa kako ti je to ratalo, najdi si hotel, jutri pa v Benetke in z vlakom v Ljubljano ... Povem, kako je s kartami, taksiji, da se tresem in jecljam in da me je strah, pa koliko časa vozi vlak iz Benetk ... Poslušaj. Vem, da je jezen. Vem, da jeza ne bo spremenila ničesar. No, ne bo me pred deseto, enajsto zvečer! Potem boš morala voziti ti! Pridem! Kaj naj! Saj sem vedel! Ampak res, čez vso Belgijo in Luksemburg do Karlstadta boš morala voziti sama! Jaz sem crknjen!

Kako je svet lahko lep! Prišel bo pome! Počakala bom tri ure in na varnem bom. Imam knjigo! Branje me nosi v popoln mir ... *kadar se zgodi, česar si nismo želeli, in kadar postanemo občutljivi za vse, zaradi česar je bivanje obilno, strastno, opojno* ... Domov grem! Domov grem z njim!

Popolnoma sama stojim pred letališko zgradbo, v trebuhu in nogah me ščemi od veselega pričakovanja, ko pride, se presede na sovoznikov sedež in reče, saj je v redu, no, saj je v redu, poslušaj in glej zdaj navigacijo. Položi mi roko na koleno, se nasloni nazaj in zapre oči. Lahko bi vedel, positnari, da ne boš znala... Pa ustavi nekje za bencin, sendviče in če hočeš zase kavo...

Džoni ima ponoči čisto drugačen glas, ceste so prazne, neznano je izginilo. V razsvetljenih hišah in stanovanjih stanujejo enako srečni ljudje, kot sem sama. Ko po šestih urah zapeljem pred hotel, morava pozvoniti, zaspano prijazni hotelir v šlafroku nama odpre, spremljata ga dva ogromna psa, ki naju le vsevedno povohata, nato pa se zlekneta po perzijski preprogi v recepciji. Nemški red je nemški red, človek naju popiše, pa čeprav je ura štiri zjutraj in čeprav bova ob osmih že odšla. Glede na čas, ki ga bom tu prebil, je to najdražja hotelska soba v mojem življenju, zelo utrujeno ugotovi moj mož, ampak ker se pri tem smeji, je vse prav.

Zelo zelo objeta se zrušiva v posteljo, že štiri ure je ponedeljek in ničesar več se ne bojim, zaradi ničesar več ne jočem, vse smo tam, kjer moramo biti, v tem objemu, moja mama, jaz in moja hčerka, vsaka s svojimi sanjami.